

Preek

Tekst: Handelingen 9: 11b
Hij is aan het bidden...

In maart-column 'Op het scherp van de snede' vertelt prof. Smalhout z'n ervaring als arts met een stervende atheïst die aan longkanker leed. De man had in zijn leven zo'n beetje alles gedaan wat God 'verboden' had. Hij vloekte zelfs nog op zijn sterfbed. Maar kort voor het einde fluisterde hij nog wat...

'Dokter, denkt u dat God me nog hebben wil?' Smalhout daarover: 'ik ben God niet, maar ik heb wel já gezegd.' Iets soortgelijks is ook aan de hand met ene Saulus van Tarsen. Hij doet juist al waarvan hij denkt dat God 't hem 'geboden' heeft. Als een dolleman is hij op ketterjacht. Alle stoppen slaan dóór.

Wáár is de noodrem, als godsdienst en geweld een verbond aangegaan zijn? Op weg naar Damascus lijkt Here Zélf een soort Rijexaminator, die onderweg plotsklaps ingrijpt. Behalve dat een mens wordt stilgezet betekent 't ook dat je gezákt bent. Ja, wie wil nog met Saulus verkeren in de naam van de Here?

In dat niemandsland van totale ontreddeering weet niemand hoe verder. De enige communicatie, die nog overgebleven is, is een 'van bovenaf spreken (Saul, Saul, vs. 4)' en 'van onderop roepen (hoort zó'n man bij ons?, vs.13)'. Tekst zegt: *Hij is aan het bidden...* Dat is: hóren, om te zien, hoe nou verder...

Met Saulus en Ananias. Niemand weet hoeveel tijd ertussen zat. Maar God 'werkt' als satelliet, die gebeden van mensen doorverbindt. Van ouders en kinderen, man en vrouw. Hoe bij óns? Lukt 't als gemeente mensen met verleden toekomst te geven? Ananias kán zijn naam eer aan doen: 'God is genadig!'

Kun je zo'n (storm-)ram als Saulus dan in het midden der gemeente opnemen als een pasgeboren lammetje? Het doet denken aan vroegere Sandinist-Nicaragua-BZ-minister Tomas Borge (1930-2012) die tegen vroegere beul zei: 'Ik ga me wreken?' Beul: 'Hóe?' Borge: 'Door je te slaan met liefde: vergeving!'

Waar mensen aan elkaar beginnen te denken langs weg van het gebed, zorgt de Here God voor elektriciteit tussen die mensen. De kracht van de liefde. En dan moet je bij Jezus zijn. Waar Hij met Zijn weg ons als mensen voor ogen komt, komt ons leven weer in de Rechte St(r)aat (vs.11). Neem nu Stefanus.

Toen hij onder het toezien van Saulus bedolven werd onder een regen van stenen, ontketende hij een regen van liefdesvonken: 'Reken 't hem en anderen als 't U belijft niet aan (Hand.7:60)!' Als we samen aan de voet van 't kruis komen, rest slechts ene bede: 'O God, wees mij, zondaar, genadig (Lc.18:13).' En de hemel reageert daar weer op met blijdschap (Lc.15:7). Geloven is interactief. Dankzij God, die mensen met elkaar verbindt. In liefde. Amen.